



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

# NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 335/06-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. novembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť S., a. s., so sídlom N., zastúpenej advokátom JUDr. P. J., so sídlom B., pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 237/05-64 z 5. apríla 2006 a takto

## **rozhodol:**

1. Základné právo S., a. s., so sídlom N., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 237/05-64 z 5. apríla 2006 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 237/05-64 z 5. apríla 2006 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia S., a. s., so sídlom N., v sume 6 825 Sk (slovom šesťtisícosemstodvadsaťpäť slovenských

korún) na účet právneho zástupcu JUDr. P. J., so sídlom B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti návrhu S., a. s., so sídlom N., n e v y h o v u j e .

## **Odôvodnenie:**

### **I.**

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 335/06-23 z 19. októbra 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť S., a. s., so sídlom N. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. J., so sídlom B., v časti pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 237/05-64 z 5. apríla 2006.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že 25. júna 2003, 20. augusta 2003, 30. septembra 2003 a 23. októbra 2003 uzatvorila ako postupník s postupcom Mgr. M. V., zmluvy o postúpení pohľadávok, predmetom ktorých boli pohľadávky voči V., a. s. (ďalej len „odporca“). Na základe toho sa sťažovateľka návrhom z 20. decembra 2004 na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) domáhala voči odporcovi zaplata sumy 514 307,79 Sk z titulu poplatku z omeškania, ako aj uloženia povinnosti nahradiť jej trovy konania. Konanie bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 39 C 31/05. Podľa vyjadrenia sťažovateľky 12. mája 2005 bol jej právnomu zástupcovi doručený rozsudok okresného súdu sp. zn. 39 C 31/05 z 5. mája 2005, ktorým súd zaviazal odporcu na zaplata sumy 51 430,77 Sk, vo zvyšnej časti jej návrh zamietol a žiadnemu účastníkovi konania nepriznal náhradu trov konania. Podľa názoru sťažovateľky z rozsudku okresného súdu vyplýva, že súd jej priznal poplatok z omeškania len vo výške 0,01 % denne

z dlžnej sumy. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podala sťažovateľka 13. júna 2005 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co 237/05-64 z 5. apríla 2006 tak, že rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil. Rozsudok krajského súdu bol právnenému zástupcovi sťažovateľky doručený 20. júna 2006.

Ústavnému súdu bolo 13. novembra 2006 doručené vyjadrenie podpredsedu krajského súdu, v ktorom uviedol, že vo veci rozhodol odvolací krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co 237/05-64 z 5. apríla 2006. Dňa 25. októbra 2006 uvedenú sťažnosť postúpil na vyjadrenie. K sťažnosti sa listom z 30. októbra 2006 vyjadrila predsedníčka senátu JUDr. M. Ř., v ktorom uviedla: *„Senát 4 Co sa pridrižiava právneho názoru uvedeného v rozsudku zo dňa 5. 4. 2006 pod č. k. 4 Co 237/05-64. Pri rozhodovaní veci odvolací súd sa riadil právnym názorom vysloveným v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. 1. 2006 sp. zn. III. ÚS 24/06-9 v tom, že poplatok z omeškania je potrebné počítať do 1. 6. 2003 vo výške 0,1 % za každý deň omeškania, od 1. 6. 2003 (po novele zákona o zdravotnom poistení zákonom č. 138/03 Z. z.) do 14. 7. 2004 vo výške 0,01 % za každý deň omeškania a od vyhlásenia nálezů ústavného súdu v Zbierke zákonov 15. 7. 2004 vo výške 0,1 % za každý deň omeškania. V danej veci boli faktúry splatné v čase od 16. 6. do 31. 10. 2003, teda v období od 1. 6. 2003 do 14. 7. 2004, kedy bol poplatok z omeškania 0,01 % za každý deň omeškania. Preto je toho názoru, že rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu.“*

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

## II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 125 ods. 3 ústavy ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlad, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali, sú povinné do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. b) a c), aj s inými zákonmi, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. d), aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

Podľa čl. 125 ods. 6 ústavy rozhodnutie ústavného súdu vydané podľa odsekov 1, 2 a 5 sa vyhlasuje spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Právoplatné rozhodnutie ústavného súdu je všeobecne záväzné.

Podľa § 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, vyhlási sa spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Nález je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka zákonov“).

Podľa § 41a ods. 1 zákona o ústavnom súde právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov.

Podľa § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde stratou účinnosti, prípadne platnosti právnych predpisov na základe nálezu ústavného súdu sa neobnovuje platnosť právnych predpisov nimi zrušených; ak však išlo len o ich zmenu alebo o doplnenie, platí skorší právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením.

Podľa § 41b ods. 2 zákona o ústavnom súde právoplatné rozhodnutia vydané v občianskoprávnom alebo správnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ak je v danom prípade oprávnený o ochrane základných práv sťažovateľa rozhodnúť všeobecný súd, je právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať vo veci vylúčená.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/00).

Za výnimku zo zásady, podľa ktorej výklad zákonov prislúcha predovšetkým všeobecným súdom, treba považovať výklad ustanovení zákona o ústavnom súde. V danom prípade ide najmä o výklad tých ustanovení zákona o ústavnom súde, z ktorých možno vyvodiť právne účinky nálezov ústavného súdu vydaných v konaní o súlade právnych predpisov na konania pred súdmi a inými orgánmi verejnej moci v individuálnych veciach. Konkrétne ide najmä o ustanovenia § 41a a § 41b v spojení s § 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pre označené ustanovenia zákona o ústavnom súde je charakteristické vzájomné pôsobenie princípu ochrany a zachovania ústavnosti na jednej strane a princípu právnej istoty na strane druhej. Oba princípy sú neoddeliteľnou súčasťou princípu právneho štátu vyjadreného v čl. 1 ods. 1 prvej vete ústavy. Princíp ochrany a zachovania ústavnosti sa realizuje v danom prípade samotným rozhodovaním ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy a jeho následnými právnymi účinkami

na rozhodnutia, resp. rozhodovanie súdov a iných orgánov verejnej moci v individuálnych veciach. Princíp právnej istoty sa prejavuje v dvoch smeroch. Jednak je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov (až do opačného rozhodnutia ústavného súdu) a jednak na zachovaní právoplatnosti rozhodnutí súdov a iných orgánov verejnej moci vychádzajúcich z prezumpcie ústavnosti. Podľa názoru ústavného súdu pri kolízii spomínaných princípov treba dať prednosť jednoznačne princípu zachovania a ochrany ústavnosti, a to za súčasného spolupôsobenia bázd vyplývajúcich z uplatnenia princípu právnej istoty (mutatis mutandis I. ÚS 51/06).

Zákon o ústavnom súde rozlišuje účinky nálezov ústavného súdu vydaných v konaní o súlade právnych predpisov na konania pred súdmi a inými orgánmi verejnej moci v individuálnych veciach na tie, ktoré boli v čase uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov už právoplatne skončené (§ 41b zákona o ústavnom súde) a tie, ktoré ešte v čase uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov neboli právoplatne skončené (§ 41a zákona o ústavnom súde).

V danom prípade sťažovateľka namieta postup a rozhodnutie krajského súdu v konaní, ktoré ešte nebolo v čase uverejnenia nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 38/03 v Zbierke zákonov právoplatne skončené. Krajský súd rozhodol 5. apríla 2006, t. j. v čase po uverejnení nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 38/03 zo 17. mája 2004 v Zbierke zákonov a v čase, keď ustanovenie § 38 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 273/1994 Z. z.“) v znení podľa novelizácie vykonanej zákonom č. 138/2003 Z. z. v zmysle čl. 125 ods. 3 tretej vety ústavy stratilo nielen účinnosť, ale aj platnosť, keďže dňom 15. januára 2005 uplynula lehota podľa čl. 125 ods. 3 druhej vety ústavy, v rámci ktorej bola Národná rada Slovenskej republiky povinná uviesť protiústavné znenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. do súladu s ústavou.

Krajský súd bol teda povinný v čase, keď rozhodoval, aplikovať na daný prípad § 41a v spojení s § 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pričom pre ústavne akceptovateľné rozhodnutie krajského súdu bola nevyhnutná správna interpretácia a aplikácia § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde.

### III.

Sťažovateľka pri uplatnení svojho nároku vychádza z právneho názoru, podľa ktorého novelizované znenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z., ktorým bola s účinnosťou od 1. júna 2003 ustanovená sadzba poplatku z omeškania vo výške 0,01 % za každý deň omeškania, stratilo účinnosť od 15. júla 2004, a podľa § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže išlo len o zmenu právneho predpisu, platí znenie zákona č. 273/1994 Z. z. pred touto zmenou. Sťažovateľka argumentuje, že krajský súd vo svojom rozhodnutí vychádzal z právnej normy, ktorá nebola v súlade s ústavou a v čase podania návrhu nebolo príslušné ustanovenie zákona č. 273/1994 Z. z. účinné a v čase vyhlásenia rozhodnutia ani platné.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí č. k. 4 Co 237/06-64 z 5. apríla 2006 uviedol: „*Ústavný súd svojim nálezom uverejneným v zbierke zákonov dňa 15. 7. 2004 pod č. 396/04 rozhodol, že ust. § 38 ods. 4 zák. č. 273/94 Zb. v znení neskorších predpisov nie je v súlade s článkom 20 ods. 1 a článkom 13 ods. 3, 4 Ústavy SR. Dňom vyhlásenia nálezu v Zbierke zákonov SR stratilo toto účinnosť, dňom vyhlásenia v Zbierke zákonov (15. 7. 2004), nemožno ho aplikovať na upravené právne vzťahy a keď Národná rada ho neuviedla do súladu s Ústavou SR, stratilo svoju platnosť (15. 1. 2005), čo má ten dôsledok, že nie je už súčasťou platného právneho systému nášho štátu. Nemožno preto usudzovať o spätnej účinnosti nálezu Ústavného súdu. Nedôvodná je i námietka navrhovateľa o obnovení platnosti pôvodného znenia ust. § 38 ods. 4 zák. č. 273/94 Z. z., ktorý upravoval výšku poplatku z omeškania 0,1 %, keďže zo znenia nálezu Ústavného súdu vyplýva, že toto ustanovenie stratilo účinnosť a platnosť v celom jeho znení, nie len v znení novely účinnej od 1. 6. 2003, preto povinnosť platiť poplatok z omeškania sa riadi právom platným v čase trvania omeškania. Preto keď sa odporca dostal s plnením do omeškania od 16. 6. 2003 až 31. 10. 2003 do 16. 10. 2003 až 18. 12. 2003 u všetkých jedenástich faktúr, to*

*zn. v čase účinného ust. § 38 ods. 4 od 1. 6. 2003 do 15. 7. 2004, vznikol mu nárok na poplatok z omeškania vo výške 0,01 % denne vo výške 51.430,70 Sk a vo zvyšku návrh nebol dôvodný. Súd prvého stupňa potom správne postupoval, keď návrh vo zvyšku v sume 462.877,02 Sk zamietol.“*

Vychádzajúc z uvedených zistení bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či krajský súd v danom prípade správne interpretoval a aplikoval § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde, a či v dôsledku tejto interpretácie a aplikácie postupom a rozsudkom krajského súdu nedošlo k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky.

Podľa § 41 a ods. 1 zákona o ústavnom súde od uverejnenia nálezu ústavného súdu vydaného v konaní o súlade právnych predpisov v Zbierke zákonov, nie je možné postupovať podľa právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia, ktoré ústavný súd vyhlásil za rozporné s ústavou. Podľa názoru ústavného súdu dňom márneho uplynutia lehoty podľa čl. 125 ods. 3 tretej vety ústavy stráca takýto právny predpis, jeho časť alebo niektoré jeho ustanovenie platnosť ex tunc, t. j. je anulované od počiatku.

V danej veci je nesporné, že § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení podľa novelizácie vykonanej zákonom č. 138/2003 Z. z. v čase rozhodovania krajského súdu nebol účinný ani platný, t. j. už nebol súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Z toho vyplýva, že krajský súd v čase svojho rozhodovania nemohol aplikovať na daný prípad § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v neplatnom znení, t. j. nemohol potvrdiť nárok sťažovateľky na poplatok z omeškania vo výške 0,01 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania, ktorý jej priznal vo svojom rozsudku sp. zn. 39 C 31/05 z 5. mája 2005 okresný súd, a to bez ohľadu na to, že v čase, keď tento nárok vznikol, bolo toto ustanovenie platné a účinné. Zo znenia § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde jednoznačne vyplýva, že v danom prípade po strate účinnosti (po 15. júli 2004), ako aj po následnej strate platnosti (po 15. januári 2005) posledného znenia zákona č. 273/1994 Z. z. „platí skorší predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením“, t. j. v čase rozhodovania krajského súdu platil § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení pred nadobudnutím platnosti a účinnosti novelizácie vykonanej zákonom č. 138/2003 Z. z., keď ustanovoval poplatok z omeškania 0,1 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania.

Senát ústavného súdu bol viazaný stanoviskom pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/06 z 11. októbra 2006, ktorým ústavný súd prijal zjednocujúce stanovisko k odchylným právnym názorom senátov ústavného súdu vyslovených pri svojej rozhodovacej činnosti na aplikáciu nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 38/03-39 zo 17. mája 2004 v konaní pred všeobecným súdom.

Na základe zjednocujúceho stanoviska pléna ústavného súdu krajský súd v danom prípade rozhodol v zjavnom rozpore s ústavou a zákonom, a preto rozsudkom č. k. 4 Co 237/05-64 z 5. apríla 2006 porušil základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 2 ústavy.

Pretože ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd napadnutým rozsudkom porušil základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý zároveň zrušil, otvára sa po vrátení veci na ďalšie konanie podľa názoru ústavného súdu priestor na to, aby sa krajský súd sám (aj v súčinnosti s účastníkmi konania) vyrovnal s ochranou označeného základného práva hmotného charakteru, v ktorom je navyše viazaný záväzným právnym názorom ústavného súdu. Preto ústavný súd sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala aj vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 2 ústavy, nevyhovel, uprednostňujúc právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych hmotných práv účastníkov konania pred ochranou v konaní pred ústavným súdom.

#### IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu základného práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a zároveň môže vec vrátiť na ďalšie konanie.

Keďže ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 237/05-64 z 5. apríla 2006, bolo potrebné tento rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie krajskému súdu (bod 2 výroku nálezu).

Je nesporné, že v dôsledku toho, že krajský súd označeným rozsudkom porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, bola sťažovateľke spôsobená aj majetková ujma, keďže jej bol rozhodnutím krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 39 C 31/05 z 5. mája 2005 priznaný nižší nárok na poplatok z omeškania ako aj v skutočnosti patrí. Za daných okolností ale podľa názoru ústavného súdu nebolo potrebné vo výrokovej časti nálezu ústavného súdu vysloviť aj porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 2 ústavy, pretože majetková ujma vznikla sťažovateľke len sprostredkovane a bola spôsobená porušením jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozsudkom krajského súdu, pričom vyslovenie porušenia tohto základného práva spolu s ďalšími časťami výroku tohto rozhodnutia ústavného súdu je spôsobilé dostatočne zabezpečiť ochranu všetkých ústavou zaručených práv sťažovateľky vrátane odstránenia jej ujmy na majetku.

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie finančného zadosťučinenia. Sťažovateľka žiadala, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 000 000 Sk. V nadväznosti na zrušenie rozsudku krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konania považoval ústavný súd poskytnutie ochrany porušenému základnému právu týmto spôsobom za dostatočné a sťažovateľke finančné zadosťučinenie nepriznal (bod 4 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. P. J.

Sťažovateľka požadovala úhradu trov konania spolu v sume 24 157 Sk (dva úkony právnej služby + dva režijné paušály a 19 % daň z pridanej hodnoty).

Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z § 1 ods. 3, 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Podľa týchto kritérií trovy právneho zastúpenia predstavujú celkovo sumu 6 825 Sk (t. j. dva úkony po 2 730 Sk + dva režijné paušály po 164 Sk a 19 % daň z pridanej hodnoty), ktoré ústavný súd zaviazal uhradiť krajský súd právnomu zástupcovi sťažovateľky (bod 3 výroku nálezu). Ústavný súd vo zvyšnej časti požadované trovy právneho zastúpenia nepriznal (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2006